

Plet, per un rat, d'un gos i un gat

Un relat de: [Iu Bohigas](#)

Dits i fets d'un gat i un gos
que ja no van junts tots dos,
des que, un cop, ran d'un plet va,
de poc fan el que no es fa
i, per un rat, es fan mal.

No sé pas si el cas s'ho val,
car és ple de vuits i nous,
ni veig clar per quins set sous,
tant si s'ho val com si no,
ça com lla, l'haig de dir jo.

Més, no hi fa res, us el dic.

Bé que, de mots, no en sóc ric
ni tinc, per tant, un bec d'or,
com que, el cas, el sé de cor,
si dit en vers no us fa por,
de bon grat us en faig do,
en rims d'un cinc i tres de deu
i mots d'un sol cop de veu.

El mas dels Pins és dalt d'un puig,
al bat del vent, que mai no en fuig,
i al bat del sol que, al temps que som,
al bo del jorn, hi cau a plom.

Tant si fa sol com si no en fa,
veus, des del mas, tant com és clar,
un bé de Déu de camps i prats
- el verd dels dalls i el groc dels blats-,
i molt de bosc, amb pins a doll,
i a les valls, tells, oms, verns i polls,
i al nord, alts cims, i a l'est, el mar,
i quan és fosc, els raigs d'un far,
i al rost, ça i lla, mil claps en flor,
i rengs de ceps, deu de vi bo.

De trast en trast, un lloc o un mas
i l'urbs al lluny, si el cel és ras.

I fins veus fongs, si tens bon ull,
o, si més no, veus gent que en cull.

Se'n fan pel bosc i on hi ha fems
- no pas tot l'any, sols quan n'és temps-,
al peu dels pins i en mig dels brucs.

Un dels més bons, si no duu cucs,
és l'ou de reig. I se'n fan prou,
l'any que, pels volts de Tots Sants, plou.

Tres fonts, de rest, van a tot raig,
de l'u de juny a fi de maig,
on si, de set, tens el coll sec,
beus a bell dol, tal com jo hi bec.

No et cal pas got, beus amb la mà,
que, a broll de font, ben bé que va.

I són a un pas, a frec del mas,
bé que és un dir que són a un pas:
n'hi ha més d'un i més de deu
i sols saps quants si hi vas a peu.

Goig per als ulls és el cel blau,
roig com de foc, quan el jorn cau.

Per a més goig, al fons del bac,
un riu es perd en un som llac,
tot verd de joncs, ple de llot gras,
on fan breu temps les aus de pas.

El Mas dels Pins és dins un marc
de tot en bell com un parc.

Quan fa mal temps, al mas dels Pins,
qui més qui menys té trast a dins.

Quan plou molt fort, amb trons i llamps,
no es pot fer res ni als prats ni als camps,
fins que el grop fuig, fins que fa bo
i el llamp no lluu ni gruny el tro.

Quan fa bon temps, quan ja no plou,
la gent del mas va al camp de nou
i, fins ben tard, tots són al tros,
el xic i el gran, el prim i el gros.

Al mas del Pins, pel mes de juny,
tot déu va i ve amb la falç al puny,
i, a cops de falç i pam a pam,
cau el blat ros i jeu al camp.

I al cap d'un mes, si tot va bé,
es bat el blat com s'ha de fer,
se'n cull el gra, més tard es mol...
i ja es pot dir que, si Déu vol,
té pa per l'any la gent del mas.

I punt i a part, que us dec el cas
del gat i el gos que, per un rat,
van fer el que fan...un gos i un gat.

Mes, ans no vaig de dret al gra,
us dic com són rat, mix i ca.

El gos més mans del mas dels Pins
és un brac blanc que es fa amb els xins.

A baix, al mas, hi ha un vell banc
que sol ser el llit del bon brac blanc.

De nit, hi dorm tant temps com vol
i hi fa uns quants sons de sol a sol.

Com que li lleu, quan el sol mor,
surt a fer un tomb, si ho té per cor,
pels camps i prats o fins al riu,

car, si no es mou, un gos no viu.

I, puix que jeu tot el sant jorn,
quan se'n va sol, bé pot fer un born.

Al mas dels Pins, hi ha un gat ros
que, si mai surt, surt amb un gos.

Tot sol, sols va pels volts del mas;
més lluny, tot sol, ja no hi fa un pas.

Mes, amb un gos, si pot ser el brac,
va al bosc, si cal, i al riu i al llac.

Si té son, dorm; si té set, beu,
i al banc del mas, si hi cap, hi seu.

Té la mar d'anys, és flac, va coix:
és, en un mot, un moix ben moix.

Mes, no se sent ni flac ni vell,
si el brac, quan surt, el vol amb ell.

I en fi, breus mots pel que fa al rat,
el sac dels cops del gos i el gat.

És puix que hi viu, un rat de camp
que fa ben just, tres quarts de pam;
un rat de camp nat en ple bosc
i que, per tant, és un xic tosc.

És de pèl gris, d'un toc poc clar,
de gos com fuig, si fa no fa.

Viu en un cau, al mig del blat,
un lloc al pèl, doncs, per a un rat.

Quan té el pap buit, surt del seu niu,
mes no va lluny del sot on viu.

Es fa un bon tip de grans de blat,
i al cau de nou. És el seu fat.

I, un cop he dit com són tots tres,
ja vaig al gra, si no us fa res.

Un jorn de juny, quan mor el sol
i el bon brac blanc se'n va a fer un volt,
el gat, tot prest, li surt al pas:

- Jo vinc amb tu- li diu-. On vas?

- On vaig? No ho sé. Més que a cap prat,
al riu, al bosc o als camps de blat.

- Al bosc, has dit? No t'ix del pom
que deu ser ple de gom a gom?

Fent tan bon temps, a bosc, de nits,
tot són tuts, llums, ralls, cant i crits.

I al riu, ull viu!, que més d'un cop,

hi vas ben sec i en véns ben xop.

Com que hi van nois que hi fan mal joc,
ni al riu ni al bosc no són bons llocs.

Si mai hi vaig, de tant en tant,
és quan fa fred, que els nois no hi van,
ja que, et sóc franc, no em fan cap goig
el grups de mecs que, a tall de boig,
més de set cops, a cops de roc,
m'han pres per fit de llur foll joc.

- Jo hi vaig, al riu, quan el sol cou:
hi prenc un bany i em tens com nou.

I al bosc, si hi vaig, hi vaig de jorn,
que, al pic del sol, és com un forn.

Pel que fa als prats, com que és el temps
que els bens hi van, fan tuf de fems.

- Doncs, preu per preu, si em creus a mi,
fem cap al camp.

- Quin camp vols dir?

- El camp de blat del coll dels Brucs.
Oi que ja hi saps?

- Sí, a ulls clucs.

- El vent hi bat el blat, ja ros,
i els rats hi van, de dos en dos,
per mor del gra que hi ha pel sòl.

- Dius que hi van rats?

- Més que hom no en vol,
i, cap al tard, hi són a cents.

- I doncs, què fem? Jo hi vaig. Hi véns?

- Et prenc pel mot: al camp de pet!

- I em dol pels rats: n'hem de fer net!

I, dit i fet, el gos i el gat
van a fer un tomb al camp de blat
del coll dels Brucs, amb set i fam
de fer un gran tec de rats de camp.

Hi van pel dret, junts i a bon pas:
el gat, tot ulls; el gos, tot nas.

Un corb que els veu els diu molt ronc:
"A fe de Déu que feu bon tronc!
Mai no s'han vist, ni al rost ni al pla,
tan braç a braç un mix i un ca".

Ni el gos ni el gat no en fan cap cas,
del dir del corb: no s'ho val pas.

Van a bon trot, de dret al camp,
ni a pas de bou ni com un llamp.

Tot va com cal, fins que ve un clot
on el gat cau i perd el trot.

- Al trot, al trot! Si no moix, creu
que, al camp, no hi som ni a quarts de deu.

- Noi, no puc més. Com que sóc xic,
tinc el pas curt. I a més, jo et flic!
ja ho sé que el camp és un pèl lluny;
mes, com que som als vints de juny
i no es fa fosc fins que és molt tard,
fent bo com fa, no ens ve d'un quart.

Se'ns pot fer fosc? Doncs, tant de bo!,
és quan els grills fan més bon so.

- Tu rai!, quin fresc. Tu, si es fa fosc,
t'hi veus pla bé. Mes, jo sóc llosc,
quan és de nit. Per tant, car moix,
mou més els remes. Prou de fer el coix!

- Creu que, si vaig amb peus de plom,
poc és per gust: és que els gats som
gent de poc trot. I et vull ser franc:
sí que vaig coix, tinc un peu ranc.

Ja fa un quant temps, d'un cop de pal,
un noi del mas m'hi va fer mal.

- Ah!, sent com dius...

Bon jan, el ca
hi cau de ple, s'ho creu de pla.

I, a pas més lent, amb trots menys fermes,
per mig de camps, de prats i d'erms,
fent tronc de nou, el gos i el gat
se'n van tot dret al camp de blat.

El cant dels grills es fa més viu...

Les aus del bosc se'n van al niu...

Un noi que ve tot las del tros
seu ran d'un pont, o hi fa de cos...

Hom sent al lluny el crit d'un duc
i, més a prop, els brams d'un ruc,
els roncs d'uns porcs que, dins la soll,
fan guix, ben tips, al jaç de boll,
i els bels dels bens d'un folc que peix
en un gerd prat on el fenc creix...

En un rec calm, beu, amb prou set,
un mul de bast que no es té dret,
i un bou fa el tast, cuit de dur el jou,
del suc d'un toll, com si fos brou...

Fa un vent molt fluix, ni fred ni cald,

un vent de mar que sap a sal,
i se'n va a jòc, tot gai, un gaig
que sol fer nit als brancs d'un faig...

S'ha post el sol i els seus raigs d'or
ja sols fan llum als pics del nord...

El cel, que perd els tons de foc,
es va fent gris a poc a poc...

Ja es veu el camp. Tot just hi són
quan, tot de cop, ves qui sap d'on,
se sent un bruit.

- No ho sents?- li diu
el gos al gat-. Fem el cap viu!

I el gat al gos: - Pst! veig un rat
que surt d'un cau del mig del blat.

Ve cap on som. No li fem por!
Ha de ser meu tant sí com no.

Tu fas molt bot. Si et mous, se't veu.

No pots fer un pas. Doncs, saps què? Jeu
ben llarg pel sòl, com ho sols fer.

I fes el mort!, que el rat ja ve.

I quan el gat fent el seu fet,
veu que té el rat a un salt, a tret,
"ja et tinc!", li diu i, amb fam de drac,
li bot als lloms...i ja el té al sac.

El rat fa güells, el gat fa mèus,
i el gos, cap cot, trist, es fa creus
de com el cop s'ha dut a cap.

S'ha fet joc brut? Sols Déu ho sap.

És un cop baix? Fa de mal dir:
pot ser que no, pot ser que sí.

"Per què m'ha dit que fes el mort?
- es plany el gos-. No tinc pas sort.

El cor em diu que, amb trucs i brocs,
el moix, gat vell com n'hi ha pocs,
per bé que sap que no s'hi val,
com que té el rat, em vol fer el salt.

Que el viu no fes com qui no ho sap
i, fent el met, em fes el rap.

Si es creu que el rat és seu, sols seu,
jo dic que no, que és seu i meu,
i fins, si cal, li dic clar i net
que en vull la part a què tinc dret".

Mes, a dir ver, el dret del ca
no es veu tan net, no es veu tan clar.

Déu nos en guard!, d'un ja s'ha fet,
ja que és un cas que sol dur plet,
i en més d'un plet, si el cas s'ho du,
els drets i els fets no són tot u.

I ja té lloc, a pas de vals,
el ball del rat, amb bots i salts

i xocs i bolcs i crits i planys,
com vol un ús, vell d'anys i panys,
que és per als gats, dolç com la mel,
mes, per als rats, té gust de fel.

"No sé si el ca tem els meus plans
- es diu el gat -. Com tots els cans,
és fi de nas. Mes, com que és llosc,
no s'hi veu gens bon punt és fosc.

Si no diu res ni es mou d'on jeu,
vaig fent el ball tant com s'hi veu".

"No en té mai prou - es diu el gos-
de fer el seu joc el vell gat ros.

El ball del rat és un vil joc,
és com fer un crim a poc a poc.

I, més que un ball, deu ser un vell truc,
mes, no li veig la sal ni el suc.

A què treu cap un joc tan lat?
Sols pot ser fruit del seny d'un gat".

Mes, ai!, el ca ben tost ho sap,
el joc del gat a què treu cap.

"Ah llamp! Ja hi caic, ja sé què voll!
Com que fa poc s'ha post el sol
i jo, de nit, no hi veig a un dit,
el viu fa temps fins a la nit.

En ser ben fosc, es deu dir el fi,
me'n vaig tot caut i el rat amb mi.

És un gat cric com no n'hi ha:
tot s'ho fa seu, res no vol dar.

Tot li fa set, de tot fa feix,
tant si és carn com si és peix.

I, a més de cric, és falç i glot
i, en fraus i furts, un cap de brot".

Li bull la sang al bo del ca,
quan veu quin joc el gat li fa.

I gruny tot baix: " Per si poc fos,
és porc i mig vell el gat ros.

Al mas, els gats són sis o set
i no n'hi ha ni un sol de net.

I ell, menys que cap. És l'u dels bruts,
i ho és amb tots els ets i uts.

No pren mai banys, ni si va al riu:
és que hi perd greix i en té poc, diu.

És tosc i bast, va xoix i llord
i, amb tots els gats, dorm a la cort,
i put a fems, com ho fan tots,
i, quan va fart, fa pets i rots.

Mes, quan té fam, quan té el pap buit,
sens gens de res, ni cru ni cuit,
se sap fer seus, si els veu a mà,
un tall de carn o un tros de pa,
car, si li ho cal, és llarg de dits
i no fa cas de renys ni crits.

Dels cops que rep fent com fa el rap,
duu blaus i bonys del cul al cap.

Té un trenc al front, o dos o tres,
ben bruts de sang que s'hi ha pres,
i, al dors del coll, li neix un gra
que, ecs!, ja treu pus. Quins ois que em fa!"

El gos al gat, ell sap per què,
ni li té llei, ja no hi té fe.

Des que té el rat, el vell gat flac
no val un clau, als ulls del brac.

Des que té el rat, el vell gat ros
uf!, quin bon punt, als ulls del gos.

Com qui ho mig tem o vol i dol,
li treu ben baix els draps al sol,
bé que sap prou que el gat no el sent
i que, per tant, diu mots al vent.

" Mes - gruny de nou -, si va fent l'orc,
li dic, a crits, el nom del porc".

I, a més a més, diu (i ho fa a part):
"Un mort de fam no es veu mai fart,
i el gat ho és, un mort de fam-
Si fos a fer, no el vull al camp.

És un cap buit, boig com un llum
que no fa llum: fa fum i et fum.

De gruix de front, no en té mig dit,
ni té més seny que un nen de pit.

Se sent vell verd, de tant en tant,
i vol ser gall dins el seu clan;
mes, quan un jai té fums de noi,
és que ja té un peu a Sant Boi.

No sap ni fer la o amb un got,
mes, en vils arts, té prou bon dot.

Com tots els gats, que tots ho són,
és llest de dits, mes coix del front.

No es pot ser bo, temps ha que ho sé;
si no es va sol, no es va mai bé.

Amb tot, ai d'ell!, si em fa cap frau,
que sé prou bé com fer la pau,
si un xin tan vell que no es té els pets
es riu de mi i tots els meus drets.

Si em fa joc brut, no sap què fa,
car, se les heu amb tot un ca,
i un ca ben nat, si li fan tort,
s'hi fa amb les dents i els bat a mort.

Doncs, pit i al gra, que el temps és breu.
Ell creu, és clar, que el rat és seu,
puix que el té al puny. Mes, no sóc ca
si ben bé un terç no li'n faig dar.

O, pel cap baix, un quart ben tret;
no me'n cal més, ja faig el fet.

Si dic que el rat és de tots dos
- tres quarts del gat i un quart dels gos -,
no em pot pas dir que no sóc just,
que faig les parts al meu bon gust.

No em sap pas greu si el lot més gros
se'n va al seu bruc. Amb un bon tros,
jo ja en tinc prou, que, fet i fet,
el rat és rat, no xai de llet.

Com li ho puc dir? Ah sí ja ho sé".

I diu ben alt: - Ho fas molt bé!

Ets tot un as. Amb gats com tu,
el pa dels rats deu ser ben dur.

Tu vals per dos, què dic!, per tres:
ets, en un mot, un gat de pes.

I el gat li fa: - Doncs, si tu ho dius,
bé deu ser cert, si no te'n rius.

- No me'n ric pas, no, Déu me'n guard!,
que el rat és bo, si duu prou llard.

Mes, jo en tinc prou amb un bon tall,
que és carn de rat, no pas de gall.

- Eh? Què vols dir? Que en vols un tros?
No! Ni tan sols la pell, ni un os.

Que ets viu! Que et creus que tinc pa a l'ull?

Els fruits del bosc són de qui els cull,
i el rat, per tant, és meu, ben meu.

El cas és clar, com hi ha Déu!

Si no m'has dat ni un cop de mà,
quin dret hi tens, m'ho vols dir, ca?

Ja que fas plat del teu bon nas
i dels teus remes i del teu braç.

Per què no hi vas al mig del camp?

No hi veus, tot verd, un clap de gram?

Doncs, hi ha un cau i, a dins, un rat.

Ho sé del cert. No en sents el flat?

No en reps el baf? Si surt del niu,
un cop de coll i el tens tot viu.

T'hi veus amb cor? No? Doncs, bon vent!
que, els clams del gos, el gat no els sent.

Et planys per res, ets tot un cas:
o tens un sis o tens un as.

- On són tants rats com tu m'has dit?
No se'n veu cap. És que fan llit?

- Jo ja en tinc un, ja tinc el meu;
fes el que et cal, si vols el teu.

No sé què en fas, ca, de les dents.

És que ni saps, tan sols, que en tens?

Si no te'n vals quan a tomb ve,
si no en fas ús, brac, què en vols fer?

- Quan dos vas junts, tot és de tots.

- A què treu cap dir tan greus mots?

- Vull dir que el rat és de tots dos,
tant teu com meu, i en vull un mos.

- Ni un mos ni un os, no te'n vull dar,
que el rat és meu. Fas precés en va.

Els fruits de bosc, t'ho dic de nou,
són de qui els cull. I el plet es clou!

- Crec que hi tinc dret, si més no al tast.

- Sí, prou, si vols, te'l coc a l'ast.

- Si et rius de mi, no em fas cap pler.

- Doncs, net i cru, no et dec ben re
ni et vull dar un pèl del rat, ho sents?

- No sóc pas sord! Quin urc que tens!

Ja es veu, gat vell, que no ets mut;
tens molt bon bec. Que ets fill del sud?

- No sóc del sud ni sóc del nord,
ni sóc gat vell ni vinc de l'hort.

- Quin sac de nous!

- Quin llarg de dits!

- Bé, prou n'hi ha, no vull més crits!

Ja en tinc ple el bot, de tant fer el xai:
si fas el sorn, et pots fer nai,
i, si te'n fas, a mig!, per cric,
per mai no fer cas del que et dic,
que, va de bo, ja em té ben fart
el joc que em fas fa més d'un quart.

No visc al fang, com fan els cucs,
ni de brins secs, bons per als rucs.

A mi em cal carn, si res més no
de rat ben gras, que Déu n'hi do!

Si no fas cas de prec ni reny,
gat vell com ets, tens ben poc seny.

Tant si va dret com si va tort,
qui fa la llei és el més fort.

Qui vol i pot fa el que li plau.

Doncs, au!, fem parts, si vols la pau.

- Cap on fas cap? No et cap al cap,
gros cap de trons, que pots fer un nyap?

Bah!, tant se val. Si et creus tan llest
que em pots fer por un vil gest,
perds el temps, brac, no em fas pas por:
t'he dit que no i et dic que no!

Jo sóc molt jo, no sé si ho saps:
si vols naps, cols; si vols cols, naps.

Tot i que tens un rei al cos,
no em fas llei, ni de bon tros.

I es diu, tot baix: "Quins fums, el bord!
Ja que fa el gall, li faig el sord.

No em fa pas por, ja li ho he dit,
i menys, ha! ha!, quan cau la nit.

Si em fa un mal gest, si mou un braç,
jo moc els peus... i cap al mas.

I, com si res, per si s'ho creu,
brac, li vull dir, són quarts de deu.

Vés a fer guix al fons d'un pou,
que és un bon jaç, ben fresc i tou".

Fa molt que el rat no diu ni piu

i el gos no sap, per tant, si viu.

I diu al gat: - És viu o mort
el rat que tens?

- És viu per sort.

Mes, mort o viu, és meu i prou,
com tres i tres i tres fan nou.

- És que no tens mig dit de front?
Et perds per cric.

- Com hi ha món,
tu sí que perds si, com m'has dit,
no t'hi veus gens quan és de nit.

- No tinc bons ulls, mes, tinc un braç
que et fa un cap nou, si no em fas cas.

I a cops de peu, com un mul guit,
t'haig de fer pols la post del pit.

- A poc a poc, que no sóc manc
i amb els meus dits et puc fer sang,
que, cos a cos, per brau, un moix,
val tant o més que tu, ca toix.

No tens mai fre quan l'urc et mou,
fins que has fet paf!, no saps dir prou.

Doncs, prou! Fem punt al joc de nyaus.

Bé que ja és tard per fer les paus,
no s'ho val pas que ens fem, cap verd,
a cops de puny qui venç o perd.

El cor em bat tan a tot drap,
que no em sap greu fer un cop de cap.

Ni teu ni meu. Per qui m'has pres?

Veus? Ras i curt: o tot o res!
I diu al rat: " Ja en tens, de sort!

Vés, fot el camp, fuig de la mort!".

El rat, ja solt, fuig com un llamp,
fent salts i bots pel mig del camp,
i es diu, tot las, ja lluny de risc:

"M'he vist ben mort! Mes, per sort, visc.

Pel punt d'un xin i els fums d'un ca,
em veig, de nou, ben viu, bo i sa.

A qui ho dec més, al gat o al gos?
Tant és! No són ni tu ni vós.

Jo sóc un rat, un rat com molts,
mes, quant a seny, els faig a pols.

I, tot amb tot, en pac del bé
que el seu mal cap els ha fet fer,
sóc franc si us dic que els en sé grat,
car, sóc com cal, tot i ser un rat.

I a ells, un mot els haig de dir,
ja que, per fi, som a la fi:
A tu, gos blanc, que et creus un rei
i, com un rei, et fas la llei,
et dic tan sols, per si et fa el pes,
que, de fer el llop, no se'n treu res,
si no s'és llop de pell i dents.

I a tu, gat ros, tal com ho sents:
¿No saps que hom diu, i sol ser cert,
que qui ho vol tot, crac!, tot ho perd?

Ho dic al mix i ho dic al brac:
no es pot dir "rat"... ni sent al sac.
i prou, res més, que s'ha fet tard.

Me'n vaig al jaç. Que Déu vos guard!".

I, un pic al jaç, el bo del rat
es riu a pler del gos i el gat.
i el bo del
rat, al cap de poc,
quan li ve son, dorm com un soc.

El gat per coix i el gos per llosc,
cap d'ells no es mou... i se'ls fa fosc.
No se'n van pas, se'ls ha fet tard.

El gos i el gat, fent llit a part,
més muts que un peix, fan nit al ras,
amb el pap buit i un pam de nas.

Des de tals fets, el gat i el gos
no s'han dit mot que moc no fos.

Des de tals fets, el gos i el gat
han fet la creu als camps de blat.

Si no tot, molt es pot dir
en mots curts, ben net que sí.

Bé ho han fet el gat i el gos,
que no són ni tu ni vós.

Mes, qui un tip, en vers, se'n fa
perd el quest, no sap on va.

i hom diu que, si es perd el nord,
no es pot fer rumb a bon port.

Crec, doncs, que ja n'hi ha prou,
que no em cal cap més rim nou,
car, si el vers fa el boig i em surt
un pèl llarg o bé un pèl curt,
per fer punt a peu de full,
quan hi sóc, me'n veig un bull.

Per tant, no en faig pas cap més;
no fos cas, si més en fes,
que, amb tants rims sens suc ni bruc,
fet i fet, sols fes el ruc,
com l'han fet el mix i el ca.

I us ho dic clar i ... (1)

Iu Bohigas Blanch

(1) ... Ep!, prou ja!, puix que el vers, quan menys ve a tomb, em fa el boig, i té, ja hi som: Just a peu de full, és clar, d'un xic més, se me n'hi va un mot de tres cops de veu. I tant li fa tres com deu: si en té més d'un, no s'hi val. Han de ser mots curts com cal. Doncs, ves per on!, a la fi, ja no puc dir el que vull dir, i, si faig punt, com es veu, em surt un vers coix d'un peu.